

প্ৰযুক্তিবিদ্যাই নিজৰ মাজত যোগাযোগ বক্ষা কৰিবলৈ সামাজিক মাধ্যমবোৰৰ জৰিয়তে অনন্য মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে। এনেধৰণৰ সামাজিক মাধ্যমবোৰৰ জৰিয়তে আমি আমাৰ মনটোক অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰা বা হতাশাজনক পৰিস্থিতিৰ পৰা নিজকে কৌশলগতভাৱে মুক্ত কৰি এটা খুব স্বাভাৱিক জীৱন উপভোগ কৰিব পাৰোঁ। কেৱল মানুহে মানুহৰ মাজত সংস্পৰ্শ, সম্পৰ্ক আৰু সদভাববোৰ অটুট ৰাখিবলৈ যৎপৰোনাস্তি আৰু অহৰহ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিব লাগে।

কেতিয়াবা আকৌ এনে মাধ্যমবোৰ একেলেথাৰিয়ে বহুত দিন ব্যৱহাৰ কৰাৰ পাছত মনটো অনীহা বা একঘেয়ামিভাৱে আৱৰি ধৰে। তেতিয়া শৈশৱ আৰু কৈশোৰৰ দিনৰ স্মৃতিবোৰে মনবোৰ সতেজ আৰু সজীৱ কৰি তোলে আৰু পুনৰ সেই দিনবোৰলৈ ওভতনি যাত্ৰাৰ বাবে মনটো অধীৰ হৈ পৰে।

আজিকালি সততে লক্ষ্য কৰা যায় যে মনোৰঞ্জন জগতৰ ডাঙৰ ডাঙৰ তাৰকা বা

বিশ্ববিখ্যাত খেলুৱৈসকলেও হতাশা বা অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰি নিজৰ বৃত্তিক (Career) লৈ চিন্তা বা উদ্বেগ ব্যক্ত কৰে।

সামাজিক মাধ্যমৰ জৰিয়তে ফটো শ্বেয়াৰ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সদায় নিজৰ খুব ভাল ভাল ফটো বা ছেলিব্ৰিটি বা ৰাজনীতিবিদসকলৰ লগত তোলা ফটো বা সমাজসেৱা তথা দান-বৰঙণিৰ ফটোৱেহে প্ৰাধান্য পোৱা বা নিজৰ অৰ্থনৈতিক সবল স্থিতিক প্ৰতিপন্ন কৰা ফটোহে প'ষ্ট কৰা হয়। এনেবোৰ দেখিলে ভাব হয় যে এইসকল লোকে যেন বাস্তৱৰ কাঢ় সত্য আৰু সমস্যাবোৰৰ পৰা আঁতৰি থাকি এখন কাল্পনিক জগতত সুখৰ সন্ধান কৰে। দৰাচলতে সামাজিক মাধ্যমৰ জৰিয়তে খুব সক্রিয় আৰু জনপ্ৰিয় ব্যক্তি এগৰাকীয়ে বাস্তৱ জগতত কেনে ব্যৱহাৰ কৰে সেইটোও লক্ষ্যণীয়।

বৰ্তমান আমাৰ দেশখনত কিছুমান পৰিস্থিতি আৰু সমস্যাই আগতকৈ অধিক সামাজিক মূল্যবোধৰ অৱনতিত অৰিহণা

যোগাইছে। সমাজ জীৱনতো আমি 'মই আৰু মোৰ পৰিয়ালটো'ৰ মনোভাব পোষণ কৰা বাৰুকৈয়ে পৰিলক্ষিত হয়। যাৰ ফলত আমাৰ মাজত এটা সুস্থিৰ বাতাবৰণ বা সুহৃদয়তাৰ অভাৱ ঘটিছে। আমি যেন ক'ৰবাত খুব অকলশৰীয়া আৰু অসহায় অনুভৱ কৰিছোঁ। আমাৰ উঠি অহা চামৰ মাজতো আত্মহননৰ প্ৰৱণতা বা আত্মহনন আৰু হতাশাজনিত সমস্যাত ভোগাটো একেবাৰে নতুন বা আচহুৱা নহয়। গতিকে এনেধৰণৰ সমস্যাবোৰে আৰু অধিক গুৰুতৰ ৰূপ লৈ জাপানৰ দৰে অৱস্থাৰ সূচনা কৰাৰ আগতেই সকলো সজাগ আৰু সচকিত হৈ ইজনে সিজনক সামাজিক দায়বদ্ধতা আৰু মূল্যবোধৰ দ্বাৰা অনুপ্ৰাণিত কৰি সাতামপুৰুষীয়া অসমীয়া সমাজখন অক্ষুণ্ণ ৰাখিবলৈ উঠিপৰি লাগিব হ'ল।

ঠিকনা : C/o Sirajul Hoque, A-3, Metro Enclave, Pushp Vihar Sector-7, New Delhi-110017, Ph. : 9871400991

দিন, কাল সলনি হ'ল

বেণু চুতীয়া হাজৰিকা

সঁচাকৈয়ে যুগৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে মানুহৰ মনৰ পৰিৱৰ্তনো সহজে হয়। সত্য যুগত যেনেদৰে ধ্যান, ত্ৰেতা যুগত যজ্ঞ, দ্বাপৰত পূজা আৰু কলি যুগত তাৰ নাহিকে উজা। কলি যুগত মানুহৰ মন মলেৰে ভৰা।

আমি সৰু হৈ থাকোঁতে এইখন পৃথিৱীতে চাৰিওফালে সকলো বস্তুৰে উভৈনদী। কি মাছ, কি গাখীৰ, কি শাক-পাচলি, কি ফলমূল একোৰে অভাৱ নাছিল। ডাল ভৰি ভৰি ফলমূল বিভিন্ন ধৰণৰ গছৰ তলত সৰি থাকে, খাই আমনি লাগি যায়। মানুহবিলাকৰ মাজতো মৰম-স্নেহ আছিল একেবাৰে নিভাঁজ। ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ মাজত অবাধ আহনি-যাহনি। ঘৰত উৎপাদন হোৱা ফলমূল, শাক-পাচলি ইঘৰে-সিঘৰক বিলাই খাই সন্তোষ লভিছিল। কিন্তু এতিয়া এই কলি যুগত বহুত পৰিৱৰ্তনে দেখা দিলে। এঘৰৰ বাৰীত উপচি থকা ফলমূল প্ৰথমে বজাৰত বিক্ৰী কৰিবলৈ নি তাৰ পাছত ওচৰ-চুবুৰীয়াই বিচাৰিলে দুই-এটা বিলাব। টকা-পইচাৰ ধান্দাত মানুহৰ মন কলুষিত হৈ পৰিল। বেছিকৈ ধন ঘটাব আশাত ফলমূলত ৰাসায়নিক দ্ৰব্য প্ৰয়োগেৰে অধিক উৎপাদন কৰি বজাৰত গ্ৰাহকক যোগান ধৰাত হাতলৈ মোটা ধন আহিল। কিন্তু এনে ফলমূল, শাক-পাচলি খোৱাৰ ফলত মানুহৰ গাত ৰোগৰ

বীজাণু বিয়পি পৰিল। ঔষধ খালেও সহজে বেমাৰ ভাল নোহোৱা হ'ল।

আজিৰ পৰা প্ৰায় পাঁচ-ছবছৰৰ আগৰ দিনবোৰত গুৰ, গাখীৰ, মাছ, শাক-পাচলি আদি কোনো ধৰণৰ ভেজাল হোৱা নাছিল। কিন্তু অলপদিনৰ পৰা এই সকলো বস্তু ইমান ভেজাল হৈ পৰিল যে খাবৰ যোগ্য নহয়। কুঁহিয়াৰ চেপি বস উলিয়াই কৰা গুৰ আমি খাইছিলোঁ। লিকটীয়া, ডাঠ পকা ৰহী আৰু কুঁহিয়াৰ চেপি পেলাই দিয়া বগা অংশটো পগাই থকা গুৰত দি পুনৰ তুলি (মিছা) খাই বৰ তৃপ্তি পাইছিলোঁ। ভেজাল নোহোৱা গুৰত শুকান পিঠাওড়ি দি পকামিঠে তৈয়াৰ কৰি বৰ হেঁপাহেৰে খাই তৃপ্তি লভিছিলোঁ। কিন্তু আজিকালি গুৰ পগালে কিবা থেপথেপীয়া বিজলৰ দৰে হয় আৰু পকামিঠে তৈয়াৰ কৰিলেও একেবাৰে লেছকা হৈ থাকে, খাবলৈ ভাল নহয়। সেই গুৰবোৰ পগোৱাৰ আগতে ইমান টান যে কাটিবলৈও অসুবিধা, কিন্তু অলপ পানী দি পগোৱাৰ পাছত থেপথেপীয়া হৈ পৰে। কুঁহিয়াৰ বস চেপি তৈয়াৰ কৰা গুৰ ভেজাল হৈ পৰিল, সেইদৰে দৈ, ক্ৰিম আদিও কিছুমান ব্যৱসায়ীয়ে বেলেগ বস্তু মিহলি কৰি ভেজাল কৰি পেলাই খাবৰ যোগ্যতা হেৰুৱাই পেলাইছে। শাক-পাচলি, যেনে—বেঙেনা,

কবি, জাতিলাও ইত্যাদি দুদিনতে ডাঙৰ কৰিবলৈ বেজি দি, বেছিকৈ ৰাসায়নিক দ্ৰব্য প্ৰয়োগ কৰি অতি সোনকালে বজাৰত উলিয়াই বেছিকৈ ধন ঘটাব সপোন ৰচিবলৈ ধৰিলে, যাৰ ফলত আজিকালি প্ৰায়বোৰ মানুহৰ মুখত অমুক খাই পেটত গেছ জমা হৈছে, খাবলৈ মন নোযোৱা হৈছে বুলি কোৱা সঘনে শুনা যায়। সেইদৰে নৈ-বিলৰ মাছ-পুঠি স্থানীয় মাছ বুলি খাবলৈ নোপোৱা হ'ল। প্ৰায়বিলাক মাছ ব্যৱসায়ীয়ে কম পানীত, ডাঙৰ পলিখিন ব্যৱহাৰ কৰি ৰাসায়নিক সাৰ, জস্তৰ পেলনীয়া বেয়া অংশ আদি খাবলৈ দি সোনকালে মাছ ডাঙৰ কৰি উৎপাদন খৰতকীয়া কৰিবলৈ ধৰিছে। যাৰ ফলত আগতে কাচিৎহে পোৱা ভাঙন মাছ এতিয়া উভৈনদী হৈ পৰিছে আৰু মাছ বেপাৰীয়ে ডাঙৰ বাচনত লৈ ৰাস্তাই ৰাস্তাই জীয়া ভাঙন, জীয়া ভাঙন মাছ বুলি চিঞৰি চিঞৰি ৰাস্তা টলবলাই যোৱা হ'ল। সেই জীয়া ভাঙন মাছবিলাক বেছি ডাঙৰো নহয়। খাবলৈও নৈ, বিলৰ মাছৰ দৰে সোৱাদ কম আৰু এটা গোক্ক থাকে। মুঠতে বৰ্তমান সকলো বস্তুৱেই ভেজাল হৈ পৰিল। সৰুৰে পৰা নিৰ্ভেজাল, বিশুদ্ধ বস্তু খাই ডাঙৰ হোৱা আমাৰ নিচিনা বয়সিয়াল মানুহবোৰে ভেজাল বস্তু খাব নোৱাৰি মুখ বিকটাই থাকোঁতেই বেলি লহিয়াবৰ হ'লহি। ভগৱন্তই কৃপা নকৰিলে বক্ষা কৰোঁতা নাই।

ঠিকনা : বাগিচা আলি, ৰংপুৰ, গোলাঘাট, ফোন : ৯৯৫৭২৫৯৩২৩